

PEDRA SECA

Xavier Gual

EMPRESARI @xaviergual

EL VALOR DE FER UN LLUCH

Amb l'excusa inicial del dia dels treballadors, el Primer de Maig, la setmana passada va començar i acabar amb sengles manifestacions manresanes. Organitzades pels mateixos, els grups de la galàxia CUP, van acabar de forma molt diferent. La del primer dia del mes, tot i que controlada per un desplegament dels Mossos mai vist per aquí, més propi dels anys de plom al País Basc que de la fins ara tranquil·la vila de la vora del Cardener, va acabar amb contusionats per les dues bandes i dos detinguts. La segona, convocada divendres passat, va ser tot el contrari. Cap policia va treure el cap, més enllà d'alguna parella de la Local, i va permetre que alguns dels manifestants, amb caputxes, llencessin pintura a tres aparadors sense (matís important) trencar-ne cap. Tot sembla més

propri d'un pacte de no agressió entre uns i altres. Com si alguns dels líders dels manifestants haguessin acordat amb algun polític o autoritat policial que els deixessin esbravar amb el compromís que la sang (figuradament) no arribaria al riu. No es pot entendre de cap altra forma. Però com és costum en aquest tipus d'accions populars de protesta, sempre pot saltar l'imprevist. I en aquesta ocasió el va protagonitzar qui es resisteix a deixar de ser protagonista de l'actualitat: el doctor Culell. L'home que no va ser alcalde de la ciutat per pocs vots, el dirigent que podia haver estat el segon home fort del consistori però va dimitir de seguit per centrar-se en la seva professió, la medicina oncològica, on té un gran prestigi, molt més que a la política, perquè malgrat el seu bagatge, plegar al cap de poc de ser esco-

llit i aparèixer implicat en la gravació d'en Bonvehí l'ha deixat tocat. Però divendres al vespre, activat per un ressort de vehemència i determinació, va decidir plantar cara tot sol a dos-cents manifestants que protestaven, inclosos els que llençaven pintura amb la cara coberta. Els va escridassar i els va recriminar la seva actitud trinxeraire. Aquest valor i aquesta determinació, el converteixen, als meus ulls, en un heroi local per sempre. Plantar cara a un grup compacte, irat i sota l'encobriment de la massa, disposat a llençar pintura o el que calgui, a part d'assumir un gran risc personal, el posa al nivell del socialista Ernest Lluch, que abans de ser assassinat a Barcelona per una parella de terroristes havia plantat cara a Sant Sebastià a uns abertzales que l'escridassaven. Ell sol contra tots. Amb valor, amb orgull. Una

grapa que m'atreveixo a dir que el va posar al focus d'ETA i el va acabar portant al cementiri. Reconec una certa simpatia pel fenomen cupaire com una forma de renovar o sacsejar les administracions públiques escleròtiques i endogàmiques. Ara, les sotragades són necessàries, però han de ser només dialèctiques. Veure dues diputades i alguns regidors formant part d'un grup que acaba porquejant amb pintura portes i façanes em decep profundament. Ho van fer a les instal·lacions de Catalunya Caixa-BBVA (previsible per clàssic), a les d'una botiga de Tous i a la d'Oysho, que documentant-me he sabut que és una de les vuit marques d'Amancio Ortega, el ric entre els rics. Ni aquestes empreses mereixen ser tractades així. Ningú ha de ser atacat sota cap motiu. Sortir al carrer encaputxat a fer-ho és cosa de covards o de malèvols. No hi ha mitges tintes. Compro tot el que Pere Culell els va dir. Tot i que és

un gran tòpic, sempre és bo recordar que gent com Ghandi o Mandela van aconseguir alliberar les seves nacions respectives sense trencar un sol vidre. Mentre, l'aire nou que tant m'agrada va respirar de la CUP i el seu entorn a vegades fa fortor de sectarisme intolerant. Han de saber que amb aquestes accions compactaran els nuclis més convençuts però el seu projecte no s'ampliarà cap a altres capes de la societat. Ho comprovaran a les pròximes eleccions. Si a tot això hi afegim que alguns dels líders van intentar evitar que es fessin fotos de la concentració, coaccionant periodistes i repartint fulls informatius, combinat amb els passamuntanyes d'alguns i llegint el lema que portaven: «O ells o nosaltres», em dispenso a reflexionar sobre si sóc dels primers o dels segons. Reafirmar-se un mateix a partir de l'enfrontament amb un altre, és una mostra de debilitat que no condueix a Ítaca. Ni tan sols porta als Comtals.

EL BAGES NO EXISTEIX PER ALS PRESSUPOSTOS DE L'ESTAT

TRIBUNA

Josep Lluís Cleries i González

PORTAVEU DEL PARTIT DEMÒCRATA AL SENAT

Rajoy ens vol aixecar la camisa amb els Pressupostos Generals de l'Estat. Va anunciar a so de bombo i platerets «una pluja de milions» per a Catalunya en forma d'inversions al mateix temps que l'«Operació diàleg» havia d'avançar a tota màquina, segons deien. Al final, ni diàleg ni pressupostos útils per als catalans i catalanes. I el Bages no n'és una excepció. La partida d'inversions dels pressupostos estatals per a Catalunya incompleix, de nou, els compromisos acordats i queda molt lluny de les expectatives. Concretament, parlem de gairebé 30 milions

menys que el 2016, la tercera xifra més baixa d'inversions a Catalunya del segle XXI. A més, per si no fos poc, hi han inclòs inversions repetides, és a dir, que van passant d'un pressupost al següent sense executar-se.

Pel que fa a les inversions previstes per al Bages, res no canvia: cap partida concreta per a carreteres o infraestructures. No inclou les millores pendents a l'estació de Renfe de Manresa, com ara la supressió de barreres arquitectòniques i l'adequació de l'espai per a les persones amb mobilitat reduïda. Els pressupostos estatals també hi passen de llarg quan no preveuen les millores en la línia del ferrocarril de Barcelona a Manresa, una de les reivindicacions històriques del nostre país, i de la qual havíem reclamat el traspass de la gestió, i el seguim demanant. O tampoc no inclouen millores en el següent del ferrocarril en el seu pas per Sant Vicenç de Castellet, que ha de portar a la supressió del pas a nivell al terme municipal. Per cert, com és conegut, ja es va incomplir el «Pla de Rodalies», que preveia

«La partida d'inversions dels pressupostos estatals per a Catalunya incompleix, de nou, els compromisos acordats i queda molt lluny de les expectatives»

«També parlem d'uns pressupostos que compten amb un augment dels impostos, mentre que la despesa social es manté retallada»

una inversió de 4.000 milions d'euros en el període entre el 2008 i el 2015, però que en realitat només se n'ha executat el 13,5% en aquests 8 anys.

A l'oblit del Bages i del conjunt del país, hem de sumar-hi que seguim sense rebre els 4.000 milions d'euros de la Disposició addicional 3a de l'Estatut per la manca d'inversions de l'Estat a Catalunya. Per altra banda, també hem de parlar que són uns pressupostos que minven la capacitat financera de Catalunya i els seus ajuntaments, i impedeixen que les corporacions locals puguin invertir el seu supe-

ràvit al que elles mateixes considerin prioritari.

També parlem d'uns pressupostos que compten amb un augment dels impostos, mentre que la despesa social es manté retallada. I això ho veiem amb el finançament de la Llei de la Dependència, que el continuen suportant les mateixes Comunitats Autònomes. L'Estat, en lloc d'assumir el 50% del cost, tal com preveu la llei, en segueix assumint només el 17%! O en les pensions, que creixen de nou només el 0,25% i els salaris l'1%, per sota de la inflació, amb la consegüent pèrdua del poder adquisitiu.

En definitiva, credibilitat zero del Govern espanyol quan parla d'inversions i de sensibilitat vers Catalunya. Per això, des del Partit Demòcrata a les Corts Generals, presentem esmenes als pressupostos per solucionar aquesta manca d'inversions al territori. I, paral·lelament, posem totes les nostres energies al referèndum que ha de portar Catalunya a ser un estat europeu més just i on totes les persones visquem millor.

Prometo fer el ruc
APADRINAM!

www.adoptaunpelut.cat